

На проводи другу

Михайло Старицький

М. П. Драгоманову

Чи доведеться, милий друже,
З тобою здибатись, чи ні?
Чи серце стомлене, недуже
Й поляже в іншій стороні?

В тяжку хвилину розставання,
Здавалось, весело пили
Й ширококрилі сподівання
Тобі на проводи несли;

Але в речах тремтів наш голос,
Схилявся кожен над столом,
Немов тяжкий, достиглий колос,
Підбитий в корені серпом...

Так горе нишком підкрадалось.
Хтось пісню весело завів;
Але ж і в пісні тій, здавалось,
Лунав, мов з похорону, спів...

І час настав, – ми обнялися:
"Прощай, апостоле, прощай!"
Ти сполотнів – і полилися
У тебе сльози невзначай...

"Прощай, – ненадовго!" Надія
Нас ошукала, брате мій:
І досі тішитесь й радіє
Наш лютий ворог навісний,

І досі ніч, нема просвіти,
Рука спускається слаба,
Мовчать одуренії діти
Здавен забитого раба...

Цілують руку в того ката,
Що їх окручує гуртом,
І свого мученя-собрата
На чужину женуть. З сміхом...

Коли ж ми стрінемось з тобою,
Скажи, мій друже, ти мені?
Коли втнемо ми не такої
На нашій рідній чужині?